

אמא לא רק שלי

אמא לא רק שלי

לִטְפַּתִּי אֶת עֵגֶלֶת הַבֶּבֶה הַמְּפֹאָרֶת.

"לִלִּי", קִרְאָה לִי אִמָּא, "אֶת רוֹצָה לְסִדֵּר כְּסָאוֹת בְּמַעְגָּל?"

כֵּן, רָצִיתִי. פְּזָרְתִּי כְּסָאוֹת, זֶה יֵצֵא קֶצֶת עֵקוֹם, וְרָאִיתִי שְׂפִיגִי, הַגִּנָּנֶת
הַשְּׁנִיָּה, מְסִדֶּרֶת אוֹתָם אַחֲרִי.

"עוֹד מְעַט תִּבְאֲנָה יְלָדוֹת עִם הָאִמָּהוֹת שְׁלֵהֶן", הִסְבִּירָה אִמָּא, כְּמוֹ
שֶׁהִסְבִּירָה לִפְנֵי שֶׁהִגְעֵנוּ לָגֶן.

"אֲנִי אֶהְיֶה הַגִּנָּנֶת, וְאֶת תִּהְיִי יְלָדָה טוֹבָה. בְּסִדֶּרֶת?" אִמָּא נִשְׁקָה אוֹתִי
בְּקִיצָה הָאֶף.

רָצִיתִי לְהִגִּיד שֶׁאֲנִי תַּמִּיד יְלָדָה טוֹבָה, אֲבָל לֹא אֶמְרָתִי כָּלוּם.

בגן של אמא

נגשתי למטת הבבות ובחרתי לעצמי את הבבה הכי חמודה - ישר ידעתי שקוראים לה נועה. "נועה'לה", אמרתי לה בשקט, "עוד מעט תבאנה מלא ילדות, ואולי הן תקחנה לי אותה, אז תזכרי שאת באמת שלי. בסדר?" הבבה לא ענתה. היא הסתכלה בי חזק, והרגשתי שהיא מבינה אותי.

פתאום ראיתי אמא אחת, ששתי קוקיות הציצו מאחורי החצאית שלה.

אמא נגשה אליה, חיכה לילדה. "איך קוראים לך, חמודה?" שאלה אמא.

הילדה לא ענתה, ואמא שלה אמרה במקומה: "קוראים לה טובי".

"את רוצה להכין שרשרת מפופסים?" שאלה אמא שלי, הגננת. אמא של טובי לקחה אותה ליד אחד השלחנות, וראיתי שטובי ואמא שלה משחילות יחד פופסים לתוף הסמלים.

גם אני רציתי להשחיל פופסים יחד עם אמא שלי, אבל היא כל הזמן הייתה עסוקה בלקבל ילדות חדשות עם האמהות שלהן. אז שחקתי לי בעגלה המפארת, ומדי פעם הצצתי על הפופסים והחוטים.

פתאום שמעתי בכי של ילדה. הלכתי לבדק, וראיתי שצלוחית פופסים התפזרה על הרצפה. לפני שפיגי הביאה מטאטא לאסוף את הפופסים, הספקתי להרים מהרצפה כמה ולאכל. רציתי לחזור לעגלה, אבל ילדה תפסה אותה, ילדה שהיתה הרבה יותר גדולה ממני, ונבהלתי.

אָמאָ לאַרַק נָשְׁלִי ♡

בגן של אמא

"אמא! קראתי, ואף אחד לא שמע. "אמא! קראתי שוב. הרגשתי גלה בגרון. לא רציתי לבכות; זה לא יפה שילדה גדולה בת שלוש, בגן של גדולות, בוכה.

אז שפנשפתי חזק את העיניים. פתאום הרגשתי שתי ידיים מכרות מרימות אותי לגובה ומחבקות אותי חזק.

"ללי שלי", אמר הקול המכר של אמא, "ללי ילדה גדולה וטובה של הגן של הגדולות".

אמא המשיכה לחבק אותי חזק. בתוך החבוק שלי היה כל כף חם, וכבר בכלל לא היה אכפת לי שעוד ילדה משחקת בעגלה המפארת. "בואי, חמודה שלי, בואי נשחיל ביחד סמל. עוד מעט נאסף את המשחקים ונתפלל עם כל הילדות. בסדר?"

ישבתי עם אמא, כמו כל הילדות, והשחלתי סמל.

אמא אחת באה לאמא שלי, אבל אמא רק אמרה בקול: "תפני לגננת פיגי. אני עכשו על תקן אמא של ללי. עוד כמה דקות אחזור להיות הגננת".

"את יכולה להיות גם גננת", אמרתי בקול בוגר, "אני יודעת לשים לי פופסים בסמל לבד".

אמא נשקה אותי בקצה האף וקמה לארגן את הגן לרפוז.

אבל כבר לא היה לי אכפת. שמחתי שאמא שלי היא גם הגננת שלי.